

صبر
و جبار
پیر

مَنۡتے کال جُگاڑ پُھرے

نجم حسین سید

سچیت

سبھے حق لکھیار دے راکھویں

پہلی وار: فروری 2015

ISBN: 978-969-577-078-8

سچیت کتاب گھر

11- شرف مینشن، 16- کونیز روڈ، چوک گنگارام، لاہور

SUCHET KITAB GHAR

11-Sharaf Mansion, 16-Queens Road, Chauk Ganga Ram, Lahore. PAK

Ph: 92 42 36308265 E-mail: suchet2001@yahoo.com

www.puncham.com

شرکت پریس لاہور Shirkat Press, Lahore

سرناولی

- 07 ٹھیک پئے آہندے او
- 09 اک انٹرویو
- 10 مشہور ادیب دا بیان
- 11 ساوے پھل نکلے
- 12 نویاں ہنروراں نوں اُستاداں کلاماں دی مت
- 14 راہے جانڈیاں دی ٹھاہر
- 16 دھریا راہ وچ گولڑا تے ست دا
- 17 نمین نقش پتاسڑے سوچون
- 18 ویکھو سہی
- 19 شناس بناوئی اجکل کیہڑی سوکھی اے
- 20 ٹاہنیاں آہندیاں نہیں
- 21 چونیاں دی ملنی (ڈھولکی)
- 22 لوء
- 24 بھدر نوں

25	بات
26	جس
30	”گالھڑ جی
31	نویں حویلی
32	ڈیوٹی
33	مسلت کرنا الحاج رائے مٹھن خاں دا
35	کالی چدر ول توں آئیوں شہر لہور نی اڑیے
36	منڈا ریڑھی تے لئی امرود اک جاوے
37	قلعے کوٹھیاں
38	کوئی منت مرادی اک مٹھ دانہ جاندا سڑ کے کیر گئے
40	روز راہ وچ ملدا اک بے شناسا رُکھڑا
41	گرم گھٹنا پٹھہ گریمر
42	لنگھدی لنگھدی توں
43	نہیں آکھن دی لوڑ اسانوں
44	بوڑھ دی گل
46	جوڑے دا گاؤن
47	نینہہ مینڈا
48	کون

- 50 مکزکی آہندی اے
- 52 تینڈا لکھیا
- 53 ”سارا دینہہ کن کھاندائے تایا
- 54 مائی حسو نی گل
- 55 کوہیر رنگ
- 57 پیالہ حافظ دا
- 58 سر اک واری اگے کر کے
- 59 دینہہ کیتی رات دے پیٹھوں پیٹھ ای
- 60 پوہ سویر
- 61 واء دھاوے
- 62 سگھو ملنگنی دی دس
- 63 گاؤن
- 64 آپس دی
- 65 کنیاں
- 66 چونک راج
- 67 چڑی کبوتر گھکیاں نوں راہ ہوائی نیں
- 68 تونبا چائی گاؤندے لنگھے نکولاس گائی لین دے
- 70 سگھو ملنگنی دی مت

- 71 کرنی
- 72 لمے آہلن بھڑی دا
- 73 بھجے حرف کتاب کنارے
- 74 ہوشمند سن قاضی مفتی اگے ای
- 75 پھکا پھکا گڑ پائی آؤ
- 76 میں توں
- 77 اک لکھیارنوں مت
- 79 کدیں اوہ حوصلہ سبھ دا آہی
- 81 ایہہ گل اوس کتابوں آئی ہے
- 85 کندھ پر چھاواں چھائیں مائیں
- 86 کھوج نقش زمین چوں کون پیون
- 87 حرف جڑے
- 88 دینہہ اپنا بھیت جے دیوے تاں رات نوں دیندا اے

”ٹھیک پئے آہندے او
ہر بھل اندر ٹھیک وی وڑ کے بیٹھا ای ہوندا اے
پر ہر ٹھیک دے جُل وِچ بھل وی ہوندی اے کدھرے
جیویں بے کوئی آکھے
سن اٹھاراں سوسنتالی وِچ ای اُنی سوسنتالی ناندھیا گیا
تے ٹھیک تے ایہہ وی اے
پر بے کوئی آکھے
ناندھ تے ایہہ تڈوکی اے
جدوں جی نے جی دی کیتی گوڈے پیٹھاں دے کے
جی اُجی کر دتا
تے ٹھیک تے اوہ وی اے
دونہاں ٹھیکاں وِچ بھل کوئی اک تے نہیں
پر دو وی نہیں،
کڈھ گوڈے پیٹھ دتی گل کیتی

ناندھن: شروع کرن - ناندھ: مُڈھ، آغاز، پکینگ -

ورتن سانجھ وساون دا کم ایس گھڑی

جے اساں تہاں رل جھوہتا اے

تے ایہہ وی آہر چروکا اے

پر جتنا چروکا اے اوتنا اجوکا اے

ٹھیک نہیں؟“

”ٹھیک اے پر بھل نوں بھلاوا کر دیون دا کم وی اوتنا پرانا اے

جتنا ٹھیک نوں ٹھیکہ کر گھنن دا“

جھون: شروع کرن۔

اک انٹرویو

پُچھو ڈھونڈیں نوں پھلاں دارنگ کیرہائے
اوہ آکھے سانجھا ویڑھائے
کون ہوئیاں نہیں پیریں میڈے جھانجراں
میڈیاں باہیں نہیں کس گل ہار
پھلاں نوں کیوں نہیں پُچھدے

مشہور ادیب دا بیان

نویاں لفظ اشراقاں کنوں
نتھ گھلائی لین وی اوتنا پرانا اے
جتنا پرانا کسب شاعری جوڑن دا
مہنگی کوٹھی عظیم ہدارا بہن

وسیلہ

گاہ شریکی توڑن دا ہے

نالے حیلہ

چہر کناتی موڑن دا

○

ساوے پُھل نکلے
پتر پئے ہوون لال،
ڈھلے گتیں دی
وکیھو چال اچنبھا
گل چوں بل نکلے

نویاں ہنروراں نوں اُستاداں کاللاں دی مت

ہولی گل کرو

ناں ناواں جے کوئی کماونا جے،

کیہنوں بھکھ دا دکھ نہیں

کیہنے سکھ خزانے نہیں سپ ڈٹھے،

پتہ اے سارے جہان نوں

کوئی اپنا دوجے نوں جاندا نہیں

گھر گھر دھوں دھکھے

کوئی بلدی دا بوتھ سیاندا نہیں،

ہولی گل کرو

وچ کنائے دے رمز بھرو

نعرہ ای وچ نہ جائے

ایویں سُن کوئی بوہیوں باہر آوے

رولا باہر بنے

اندر گُوج نقارہ ای وچ نہ جائے،

ہنر بھیت رکھو
کہنے نہیں گدیا
بھکھے سو جاگن جدوں سو راتاں
تاں اک رجا اک دن سووندا اے،
دانہ دیگ چکھو
جی بھکھ دے نشیوں ای رنج نہ جائے،
اہام حمام اے غسل کرو
پڑھو پنج گانہ بے تاں فن دی جتے جاونا بے

راہے جانڈیاں دی ٹھاہر

”پڑھو بھلا ایہہ پتھراں تے لکھیا کیہ اے“

”آپاں ان پڑھ ہوئے“

گئے آں سکولے چار دیہاڑے

نیڑ نظر ہن رہی کوئی نہیں“

”وعظ حکم کائی ہے چر کالا“

”گنجی متاں خزانے دی اے“

”لکھیا ہووے ای نہ

واء پانی دا لنگھدیاں دتا حال احوال ای ہووے“

”قدم کسے ہستی دا نہ ہووے

لفظ نکل جائے ایویں بے ادبا

رہن دیو

لما پندھ جے ٹو رات پئی آوندی جے“

”ساہ لئو

سئو

صورت پئی بولے:
دنتھے لکھت نہیں
نہ نشاں نہیں مویاں دے
اساں پتھر جیوندے جی ہاں
اکھیاں نوں تساں کیتا نقطے ہتھاں نوں فیتا لیکاں-
سُن زیر زبر دا بھیت گیا
ہور تھیا سبھ زویں زمانہ
جیہدی اڈیک آہی
راہ جانڈیاں رلی گھڑی اے“

دھریا راہ وِچ گولڑا تت ست دا
تینڈی تک دی کنی اڈیکدا اے
پوے کنی تاں ہو میں حرف اٹھاں
نقش گنیاں دے چھان کے ساتھ جوڑاں
حرف حرف رے کنی کانگ بنے

○

نمین نقش پتاسڑے سو پیون
سنگ ٹرنے نین جیہناں دے ہو پانی
سکے دل دریا جیہناں تارنے نین
کانگاں ستیاں نین پٹھ ریتراں دے
واج خاباں دی بیلویں جھا کدی اے
آ جو آر بیٹھے سوئی پارنے نین

ویکھوسہی

ایہہ ڈار جے گولیاں دی
نہیں لکے ایہہ ڈا کپے مخرہاں دے
کھمب ایہناں دے آبلنے صدق دے نیں
جوں سیونی اے ایہناں درد والی
پھل چنبیاں نال جیہناں پُپ جھوٹی
سُر سنیہڑے اوہناں کتو کتن گھولے

گولے: عام دیسی کبوتر۔ لکے: سفید پُچھل کھلار نے کبوتر۔
پُھل: (1) پُھل، (2) پُھل ورگے ہولے۔ چنبے: پنچے۔

شناس بناوئی اجکل کیہڑی سوکھی اے
وردی ہلا موڈھے چھاتی
بھلے سَمے تے لنڈیوں وی لہجہ ای جاندی سی
ہُن لنڈے وِچ وی ہو یا مندا
آغا جان پُرانا تھوک وپاری سن سنتالی دا
تسہی پھیردا آہندائے:
”لوک وی سچائے
کوئی لوے کہ روٹی“

ٹاہنیاں آہندیاں نہیں
اساں کالیاں ہاں
ساڈی کال گھال ای ہو رت سوہی ساوی
پتراں کوں چڑھدی اے
پھل پھل اندر مچ و اشنا تن من اک رس کردی اے
ٹاہنیاں آہندیاں نہیں
اساں کالیاں ہاں
کالی ماں دھرتی
جداں وگ تے آوے
کال گھال داہیں اساڈا
جھب گھٹ کگھ وچ دھردی اے

چونیاں دی ملنی (ڈھولکی)

”نی اڑیو شہر دیو
ساڈی ہوئی ورتی سانوں کر کر گاؤن سناؤ
اکھراں دی کن من وچ
پنیاں لاہاں اگم ویاں لاؤ
کنی کنی چھوہ اکھیاں
دیوے صدق سنیہڑے سمندراں دے
پگھر جے صدیاں دا
لُون پانی جو ویسائے“
”اگم ان ہونا نہیں
انگلاں تساڈیاں چ رسیائے“

اگم: 1) جو گیا نہیں اپنی تھاں تے ہے، 2) آون والا، اگونہا، اگھا،

3) جو غائب اے، غیب، جیہدی ہاتھ نہیں، اتھاہ۔

لوء

سرگھی باغ بھوندیاں
چڑی اک آنہ بیٹھی موڈھے
سوچیم سٹ سٹ لگی ہوسی
اڈگئی

نہیں، ایہہ تے چنگی بھلی اے
ذرا اگیرے گینم اوہ مرڈ آلتھی اے

واء ورگی اوہدے چنبیاں دی پکڑ وی سہی مینوں ہوون لگ پئی
کوئی گل پئی کردی اے
سلیمان دا ویلا تے نہیں

پر چڑی وی نویں زمانے دی اے

اک بولی نوں دوجی کر کے سُنن سُناون والی متے مشین لوا آئی ہووے
”تینوں ڈر نہیں لگدا؟“

”کاہدا؟“

”جے پھڑ بھن میں کھا جاواں تے“

چنے: پنچے-

”کھا جا،“

جو میں لین آئی آں

اوہ مُرد تینوں دیساں کیویں“

دلہین تُوں آئی ایں

دیسیں مینوں

ایہہ کیہ گل ہوئی“

”سو دا گھنٹائے مُل نہوں دیندا؟“

”ہٹی سمجھ کے آن چڑھی ایں موڈھے میرے؟“

”نہیں،“

”مردا رُکھ جان کے“

جھٹ دا جھٹ انج لگا

دو پاسیں گھلے رُکھ وی مُردے پئے نیں نال ای

جیویں یار پرانے ہوون

لوء لگن لگی

اوہ اڈ گئی

جنڈر نوئیں

سانوں مار کے بہہ گئے جنڈرے

آؤ کھول ایہناں کی

اک دوجی کی کڈھیئے اندروں

باہر آئیے

ملیئے

کرن ہتھاں کی ٹرن پیراں کی

نواں سکھائیے

مرد مرد چٹھن گم سُم ہوئیاں جبہ کن اکھیاں

اساں کون ہاں

تساں کون ہو

جنڈر: مشیناں، گیٹ -

بات

لاہ وی لاء وی آؤندی اے
اسمان دی ٹاکی
سولوکاں بھانے لتھی ٹاکی تھانیں زمین تے آئی اے
پر سچی پُچھو تے تھڑ دی جائی تھڑ دی جاونہار بے
ایہو اندر ایہدا ایہو باہر بے
آکھن وِچ تے نار ہوئی
سو نر سمجھدائے میں گھراپنے پائی اے
پر سچی پُچھو تاں گھرو وی ایہدا پایا اے
تے نر وی ایہدا سایا اے
اساں بات مل دی پا کے آپ بھجائی اے
سچی پُچھو تے ڈرنے آں
بات بھجن وی مل بن جاندا اے
بھجن والیاں پاؤن والیاں اندر تھڑ جگاندا اے

جائی: جمی - جاونہار: جمن والی (ماں)۔

جس

توتے ذات اسیں

دھوٹو ہوئے تینڈے، تینڈے وڈیاں دے

سانوں پچھدائے لوک تینڈی شان بیان اسیں نشر کریئے

تن سبز کیتا وردی شرع تینڈی پٹہ لال گل تینڈڑے عشق دا اے

بد ہد نام تینڈا

تینڈا دیس کنعان ایران مصر

سُلیمان دا تخت مقام تینڈا

گھیر صبا نوں تیج بہالیو توں

بولی شاہاں دی توں تینڈی شاہ جانن

شاعر صوفی حکیم عطار جیسے رکھن سار تینڈی

اتھے آن بیٹھوں

ایہہ گوار واسا

کھی کر بنیرے بہالیونیں

”چنچ لئی آ چکی مینڈی راہ دیویں“ کوئی آکھ گئی

ٹوڑا بیہا تینڈے موہرے سٹیا سو

پنڈ پنڈ پھیرے

دانے ہاڑی ساوئی

پتھر راہوندی چنچ تینڈی گھنڈ ہوئی

پھیر ویلا ہوہر ہویا

لگے جندر گھراٹ نہر نالیاں تے

پنڈ و پنڈ چلی چکی تیل والی گھگو گھوہ بولے

مویاں گھکیاں نظر منظور ہوئیاں

چڑھ چو دھر چباریاں ہال پاون

”یوسف گھوہ

یوسف گھوہ“

بجٹی تینڈی ایہہ جانگی کوجھ ناپاک جانن

کتھوں حُسن لیا کیہڑے چاہ پیا

وکیا کیوں زلیخا دے مصر گیا

جد پشت داراز ایہہ خاک جانن

تینڈی چنچ آہی

شجرے ٹھونگ جس شجر گلزار کیتے

تینڈی چنچ آہی

کھول سان کتیب جینے دھری اے شاہ سلیمان موہرے

تن من خلق دے رگڑ تلوار کیتے
 بھرتی فوج پیادے اسوار کیتے
 اتھے اٹھ آیوں تینڈے صبر دا اتھے امتحان گویا
 پھیر اوہ دینہہ آئے
 جاتا تھہ ویلا ہُن پچھلے پیریں ہے مزن لگا
 دل ایہہ آئی تینڈے اڈ وطن چلیئے
 آئی آواز نہیں، وطن ہے سارا جہان تینڈا
 ہندوستان تینڈا

چین و عرب وی سنے جہان تینڈا
 گجر جٹ رچپوت سُن ہوئے موہرے
 ”بہو سرکار ایہہ دیس تسا ڈیاں گولیاں دا
 ڈھیر قدماں وچ ہوئے اسیں باز شکرے“
 شہر و شہر گڑ گج ڈھنڈوریاں دا
 چکی راہ نہیں خان چکیر خاں ولد بھمیر خاں بے
 کلغی تاج منو
 نیزا پنچ ماپو
 تچ چک جگیر فقیر ہو یا
 سجدہ سہو کرو سید سوہنا بے
 بے کر منت مراد کوئی لوڑ دے ہو

سوَن چُنچ چڑھاؤ جھیریاں تے
 توتے ذات اسیں ڈھاڈی بھنڈ تینڈے
 تینڈی آل اولاد دے
 پھٹک جوڑ شریکاں دے مُونہہ ماری
 تینڈیاں پیراں وچ جس قالین کھولے
 ستاں پختاں توں آس ہاں لائی بیٹھے
 ہادی ہد ہد ہدایت سر چھت ساڈا
 پیر ہو یائے وزیر وی ہو جاسی
 کرے ہد ہد نوں چشم تے گوش جیہڑا
 سالک راہ اوہ سچ خرگوش ہوندائے
 حق پاوندائے
 آپ ہو حق مُردائے
 ہکا گھروسن دین دُنی تاں ایہہ جہان مُردائے

”گالھڑ جی
پکی سڑک جے
پیار یو مدھے جانیو نہ“
دو نہہ پیریں گھل پل اوہ مینوں ویہندا اے
”آ اِکڈو جے نوں پار کرائے نظر دھیان دی دھر کے“
سڑک پار کر میں جے اوہ کھبے ہو یائے
پر ت میں ویہناں
اوہ وی پار کھلا مُر تگدا اے مینوں
”پکی سڑک جیہنوں آہنائیں بلی، کچ بھڑکی دی بھاجڑ ای
آر پار نہیں ایہدا
آپ پائی تُوں صدیاں لا کے
پوچھ میری نال چتر بنیندا آیوں تُوں مُغلاں تُرکاں دے
جھٹ ہُن لگسی آ
کر ویکھ بہاری لہنوں
پکیاں جائیں دی ایہہ بھیتن ہوئی پرانی“

نویں حویلی

پکیاں جائیں ہن
اساں ولا کے لنگھنیاں بھینا
اگے کنیں بھلی
بھل کے اندر وڑ گئی
اندر ایہناں دے
ہتھ پیر اساڈے
بنھ بوریاں پورے مدتاں
رہیاں ایہہ خالم خالی
سنج سویلے دھواں ایہناں چوں سردا اے
پل او یسل تھئی جیہڑی
سو چخا ایہناں دی چڑھ گئی

ڈیوٹی

سانوں کہی تارخ پڑھاؤن آگئے او
اساں بھگتیاں بھگتایاں ڈھیر تریناں
ہنڈ گئی گھواہی منغلی

وگے اساں

پلس لائن آگے پیادے گھڑ چڑھے
اوہا ڈھڈ پیٹی چھ و سما

اوہا اکھ سُرما،

ہُن کھاؤ کھسماں نوں جاؤ

ایہہ ڈیوٹی صدیاں دی اے

مسلّت کرنا الحاج رائے مٹھن خاں دا

سبزِ حضر بانا

کم حمد گانا

گل لال گانی وچوں سیک ایہہ مڑ کیہا آوندا اے

لاؤ تھر ما میٹر تے بخار کوئی نہیں

ڈاکٹر اینٹی ڈپریشنڈ تجویز کرن،

کیونسٹ وی اسماں نہ رہے کدیں

ساڈے آکھن تے ہتھوں پھدج گئے کنیں

سمجھ آوے تاں سہی گل پٹہ ایہہ کیہڑا تراہ دا اے،

وڈے دسدے آئے

ایہہ نشان ہے رڑا سورج بنسی

پتی پت خاطر دھوناں دتیاں وچ میدان جیہناں

مفت راء تاں کوئی اکھواوندا نہیں،

گلاں پچھلیاں ہن شربت شیرے خمیرے حکیمان دے نیں

ہن تاں ایہو خیال خاباں وچ وی آن ڈراوندا اے

ایہہ لال گانی متے تلمہ نہ ہوئے
گنیاں حاکماں دی کُٹی کھاوے دا،
ویلا ہور ہو یائے
ناں رب دا جے کوئی دا، دسو گلوں لاہونے دا

کالی چدرول توں آئیوں شہر لہور نی اڑیے
آپے گت اُنی کہ منگی
چا ادھار بزاروں گھدی
سرکوں لنگھدی تکیں اُردے شہن و اشنا منگدے،
شہرناں کولوں کئی کھاون
(بھاویں ہوون اوہ فیشن تئیاں
بھاویں تاڑ حجابی)
تیرے کنوں نہیں سنگدے،
وچے نیں کجھ بال بلونگڑ
وچے ای خضر خضابی

○

مُنڈا ریڑھی تے لئی امرود اک جاوے
دو جا ریڑھی کھلہاری
کٹ لون لاگا ہک پیا بھگتاوے
پہلے لنگھدے نے

دو جے دی ریڑھیوں نکا جیہا امرود اک چایا
ریڑھی ریڑھیاں کٹ مونہہ وچ پایا
مینوں ہس دیاں وکھ کے آہندائے کیوں کیہ ہو یائے
”اپنا چھڈ کے اوہدا کھا گیا میں“
”اپنا کھا ہدا لگدا نہیں کیہ کرے باہو“
دو جی ریڑھی گا ہک نیڑا گیرے آئی
میں اوہنوں وی ہس کے آہناں
”اپنا بچ گیا تیرا کھا گیا“
”دل کینائے امرود کھاؤن نوں
بہار جو ہوئی“
”اپنے امرود نہیں؟“
”نہیں بزرگو اوہ تے مال ہو یا نا“

قلعے کوٹھیاں

بھریاں رُجھیاں

جدوڑ ویکھو اُجاڑ سہی ہوندیاں نیں،

نہیں

اُجاڑ تاں اوجھڑ ہوندائے

راہ بے انت جتھوں سَر دے نیں،

نگی والے

دریاؤں پار کھڑے جو راہ اوہ پھڑ دے نیں،

قلعے کوٹھیاں بند گلیاں نیں

چچھا نہہ پرتنا پوندائے،

تن کمرے دامیرا گھروی

اک ادھ اندر والے نوں یا بے گھرے نوں

قلعہ کوٹھی تے لازم جا پدا ہوسی رُجھیا بھریا،

بند گلی وی،

جے اوجھڑ دی ڈھونڈ ہے اوہنوں

کوئی منت مُرادى اِک مُٹھ دانہ جاندا سڑکے کیر گيائے
چڑیاں ڈھک پیاں نیں
دُور اِجے ہاں میں
آپس وِچ کر سِینتر اُڈ لگ گئیاں نیں
میں لنگھ دُور ہویاں
دَھل چلِو نیں دانہ دانہ
ساہنے رُکھ تے آ بیٹھی اِک آہندی اے
وہم نہ کر
تیتھوں اساں کیہ ڈرنا
بندیاں دے پیراں وِچوں
سانوں بُگاں پرانی پھاہی والاں دی آونی
اِجے سُنیدی اے
ایہہ اُڈ لگ جاوَن ساڈا
بس ہُن رسم جیہی اے ایویں
جیویں

سُن کے بانگ دوپٹہ سرتے لہین نہیں گویاں پڑھیاں لکھیاں دا؟
یا بمب کتے کوئی سٹ جائے تے اخباراں وِچ وین
سیاسی مگر چھاں دے

روزِ راہِ وِچِ مِلدا اِکِ بے شناسا رُکھڑا

قِسْمِ کھجورِ دی جا پے

نہیں پر

ہے کھجور پر نہیں،

تِن پوڑی

مڈھ مُدتاں دا سکیا

جا پے گچھا گنجھلیاں رسیاں ٹوٹے،

جو گچھ لگدائے لیہنوں

کھا سکے نہ کوئی ایہدا قصور نہیں،

ایہہ پیراں گنجھل رُدھیاں اُتے

چمک جیہی ہے وِچِ وِچِ کیہی

اکھ جیویں پئی کوئی حجابوں جھا کے

رس ہے لیس ہے

یا مکڑی دا جالا؟

ہتھ لا ویکھو آکھسو

ہا ایویں نظر دا دھوکھا ای

گرم گھٹنا پیٹھ گرمیر
اپر گرم پتلون فلسفہ
پیٹھ گرم بنیان تصوف
اُتوں سویٹر دین علوم
گرم قمیض سیاست تھیوری
ہور سویٹر خودی جنون
گرم کوٹ اُتوں روز بیان مجبوری
ویلے کویلے میڈیا حاضری
ڈبل جُراہاں
دوال ولی کشمیری فقیری لونی
ننگا بندہ تیرے اندروں
نکل ٹر گئے لنڈن لنڈے
تینوں خبر نہیں ہوئی

○

لنگھدی لنگھدی توں

کدیں وکھا جاویں

پل چھن پتراں تے جو

ٹھہر اڈیکے نظراں

لسک جیہی

دو بدلاں دے اک تھیون دی گواہی

○

نہیں جو آکھن دی لوڑ اسانوں

جو

مئل و پھار دے اندر

مئلن وی ہو سکدائے

اوہناں جیاں دا

جیہڑے

ایہدے اٹل ہوون دے

اصلوں ای انکاری نیں

مئلن انکار دا اقرار جے ہووے

بوڑھ دی گل

بیبا نہ میں انب نہ ٹاہلی
رس چس نہ بالن بالا
لین کوئی کیہ آوے،
رل بیٹھن دیاں تھاواں ہور ہن
چھاواں ہور ہوئیاں نیں،
ورلا بال ہیں کوئی
جو آن حیران گھلا مینوں ویہنا نیں
تینوں اک بھیت دیاں میں اپنا؟
بس ایویں جی پیا کردائے،
جایاں جدوں میں
بھوئیں آہندی اے ”اڑیا
سر نوں پیر بناتے سر کر پیراں نوں“
میں ہس چھڈیا
مت بڈھڑی دی ماری گئی اے،

جوانی گذر گئی
رات اک آئی، جا پے پیر نہیں جائیں
اڑ میں ٹوہن لگاں
لمکے وال بھونیں نپ چھکے
سر پیر اک چا کیتے
اچرج بھوگ تدوکا لگائے
میں بھونیں وچ بھونیں میرے وچ
پل سنجوگ دا ہو گھلیاں نیں صدیاں

جوڑے دا گاؤن

توں میرے نال آئی،
دُوروں لال پیلیاں
نیڑے ہوئیاں ہریاں،
اوہ شاپنگ مال آئی
ڈُبیاں مُدتاں دیاں
بس تریاں کہ تریاں،
ایہہ ساد مُرا دیاں کون نیں
اُٹے داء وگیاں
ہتھ ایہناں دے سکھم سکھنے
چکُن دھرن کیہ لکیاں
جیہناں دی ڈیوٹی اے اتھے اوہ کیہ پئے کردے نیں
فون تے کر
پیر پئے ایویں ٹھردے نیں

نہہ مینڈا

تینڈیاں سُر پیراں نالوں لنگھدا پانی

لہریں بڑک سموندا

تھی وت سدا اوہا سدا ہور

ٹور تینڈی نال اکسُر ہوون دی آس پیاس دا

بنی سمندر جانداے

کون

شام دیہاڑی کراساں مل وچوں نکلے آں
خیال آیائے لیہنوں پچھیسے کون ایں
مل وچ کم نہیں کردا
کتھوں آونائیں کتھے جانائیں،
جدوں دے کم تے لگے آں
شامیں نال اساڈے ہوندائے

چپ چاپ

ٹرنالو نال کتے گم سُم وچ ہنیرے ہو جانداے
اساں پچھیاے کتھوں آوندے او کم کیہ کردے او
اکھے سرگھی اوہ مینوں نپ کھڑا کردے نہیں:
”دس توں شامیں نال جانائیں مزدوراں دے
گلاں کیہ اوہ کردے نیں ساڈے بارے“
میں نہیں بولدا، آہنداے اک اوہناں چوں:
”ٹھانے دیونا بولے“

دو جا آہنداے ”پکس بلایا بولن نہیں ہوندا بھائی جی

گھلے دا کھولن ہوندائے“
 تریجا آہندائے ”کم تے ڈاہو
 سندا گندائے نال اوہناں دے جو وی رکھے اندرے
 کم تے ایہدے باہر اساڈے آونائے
 اندر نوں ماری رکھے جندرے
 جیہڑی بانگے اساں جگایائے
 او سے اوہناں سوانائے“
 اساں پچھیا ہو کون تئیں وڈیو
 اکھے دن،
 ساڈے وچوں ”دھن“ کسے سُنیا
 ”دین“ کسے کسے ”جن“
 جیہنے جو سُنیا دوہرا مڑ اوہنوں پچھیا
 اکھے جو پئے چاہو بناؤ بھلیو
 دن میراناں بے
 باہروں نال اوہناں دے ہوناں
 اندروں نال تساڈے
 کتیا تساڈا ہزاراں دا اوہ ترے ون دوال تساڈے
 ایہہ مینوں نہیں وارے
 اندر میرا بے رات تساڈی
 بے آکھو اکواری کھول وکھائیے اوہناں نوں

مکڑی آہندی اے

تُساں جگ تے وجایا میہنا
”جالا مکڑی دا“

رزق وسیلہ میرا ”جال“ بنایا
آپ کیہ کردے آئے او
تُساں جنور جگاں نہیں پھاہے؟
کر مال نہیں واہے لاہے؟
کدھر گئے جیہناں ڈھوٹو کری

دفتر منڈیاں ٹھانے کوٹھیاں چاڑھ تہاڈا شہر جنجال وسایا
پھس نہیڑے گئے نہیں وچے؟
کھاندے پاندے کیہ اوہ

آہر کار وچ لہو کیہناں دا کر پٹرول ہے پایا تُساں،
میں گل ہو رہی نہیں کرنی
تُساں آکھو تقریر پئی کردی اے،
کھول چینلاں

گیسِ جوانیِ تقریراں دی چھڈ میری جُون مُکاو،
میں آکھن ایٹا ای آئی ہاں
مینوں ساہ اپنے وِچ سہی پئی ہوندی اے چھوہ نویلے ویلے دی
اساں کیرِ مکوڑاں مکڑیاں نہیں پک بئی نوں کھانا
تت ست سا.نچھا رِزقِ اساڈا
ہو دھرتی چوں آنا،
تند میری
ساہوں سَوَلی
کُو لی مہر نگاہوں
ہو اچنجا سرنی اے
میرے دلِ تکلے دی دھڑکن چوں

○

تینڈا لکھیا
مینوں پڑھن سکھاوے
اندر ستا بال جگاوے کھوہ اُستادی سوٹی
سیان بھرم دی عینک لاہوے
کھولے نظر بنھائی
ڈوریاں کتاں نوں
خشبو کنسو دی آوے

”سارا دینہہ کن کھاندائے تایا
اسی ٹپپائے جدو کا چُپ کسے ویلے نہیں کردا“
”گل کرن دیو بڈھڑے نوں
نواں نواں ایہہ سمجھو کوئی بال اے بولن سکھیا
اوجھڑ ہوندیاں پکّیاں نوں
لیہنوں ہتھ اپنیت دا پاون دیو“

مائی حسو نی گل

اپنیاں بالاں کی
تُساں مینجمنٹ پڑھاؤ
بنکاں فرماں وِچ لگ مال بناون
آپ ہمیش سکھالے وسن
تُساں سکھال وساون
اساں نیاں لہہ قصے سناؤ کرنی انوکھی کرنے نے
چھلّوں چار دو بیئوں جوڑ نہ بھکھ سھاڑی وِچ ڈاہون
اساں کی مار پئے جیل وسیلے کرنے او آپیں مرنے نے

کوہنیر رنگ

اگلیاں ویلیاں وِچ آہندے نیں
پوہ چڑھنا تاں شہر لہور وِچ ککڑ کورا پینا
پتراں دے بھروٹے چٹے تھی وینے
اج وی سوڑیاں گلیاں اندر وِرا وِرا
کتے ہے پالا بکُل دا
گھلیاں سڑکاں اپر دُھند نہیں
دُھند وکار ہے
چٹ بھروٹے کیتی گھلے نیں میک اپ کالا
مستر خانے تینا دُھواں
چبے بمپر ٹھوکدیاں بالاں دے سینے سیکن دا کم کردا اے
فلیم پارک وِچ بندی اے پئی
درجن نڈھے کوٹاں ٹائیاں والے کھلوتے گاوندے نیں:
”آج موسم بڑا ہی مان ہے“
لنگھے گڑی کوئی جیہ لمکاندے او تل اکھ مٹکاوندے نیں

”مُونہہ طرف کیمرہ شریف“

ڈریکٹر نوکدائے،

دھوتیاں ٹنگی پنج ست بڈھڑے جو گنگ ٹریک نوں غُسل دیو اوندے نیں

بسر صافی ہواڑ دی ول کے،

ٹوپی والی جیکٹ لگیا میٹ ۱ اوہناں دا

اگ سیکدائے بنے،

اک سپیادا

کالی داڑھی

بسر پٹکا گل چولا

گارڈ دی مٹھ وچ سائی ملاحظہ دھر کے اندر وڑیائے

ہتھ اپنے تے متھا ٹیکدا

بالناتھ دا چیلانویلا جاندا اے

من ہانڈی وچ ٹھریا بیٹھاسپ رزق دا

جھوٹھیاں سچیاں پیناں اگے بسر سُر مار ای لیندا اے

پیالہ حافظ ۱ دا

”سڑکاں بند نہیں

سُنیائے آیائے باہر لا کوئی“

”نہیں

سُنیائے دھرنا اے“

”کیہ چک دھرنا اے ایہناں جیہڑا رہ گیا اے

سکھنا پیالہ ہتھ اساڈے

کوثر حوضوں بھرن دی چاہ نہیں

ہتھو ہتھ پھرے پیا

پاون سنگیاں گھڑن ہار جو پین پیالن منگیائے

1- زاہد شراب کوثر و حافظ پیالہ خواست

تا درمیانہ خواستہ کردگار چیمت

(حافظ)

○

سِر اِک واری اگے کر کے
چکھا نہہ جے کر لیئے
سِر رہندائے سِر نہیں رہندا
خبرے کیں آ کھیا ہئی
یاد نہیں ہُن پندا

○

دینہہ کیلتی رات دے پٹھوں پٹھہ اکی

دینہہ دیاں با نہیں

رات ہوئے دیاں

وگیاں،

ودھدیاں و سدیاں نہیں

اندرو اندر جو لکیاں

پوہ سویر

دُھپ جھاتدی بُو ہاتے لاہ وے اڑیا
میں لنگھ پرے جانا ای
جے لنگھدی چھوہاں میں ہتھ تیرے
تے خبرے ہون سجرے
پایا حرف کوئی سر جاوے
پیرو پیر گل ٹر پئے

○

وَاء دھاوے

دُھواوے

دُھپ پُونجھ سُکاوے رُکھڑے ننگ لباسے

مِل مِل ہتھاں دی لہہ گئی

چھوہ جاگی

گھلی گلی

پھل گھمڑ کھڑے

گھیر سگندھ تینڈی نے لیا جہان پُرانا

سگھو ملنگنی دی دس

نی اڑیے ویٹ نہ کاوڑ اجائیں
کڑھ پکيا کڑاھ سا نچھے وچ تیل نموشی دا
تلاں نما نیاں دے گھان جو صدیاں پیرے گئے
ایہہ کم جنگا لے جندرے کھولن دے آونا ای
نی اڑیے کیر نہ تھاں گتھائیں
ایہہ رنگ جگاں دی پٹھ پسا یا
ایہنے رنگنے نی اندر نو پلے

گاون

اساں سہیجا کوئی نہ پاتا
ایہہ ننگ کمایا لاه اُچھاڑ دھگان
ہن بانہیں تینڈا دان
سرے زمیناں دے جو جوڑن نال اسماناں
اساں جھنڈا کوئی نہ چاتا

آپس دی

بس بھیت جیہا اج دسنا اے
گھلا جو سبھ تے پیائے
بنج جو سکدی نہیں
ہے پانی اوہا پیٹھ زویں دے رسیا
ہڑھ نیکیں دا
نچدیاں گاوندیاں جو اتر پہاڑوں لتھیاں آن مدائیں
ڈاہ جو رکدی نہیں
لاکھی جنگل دی لگی
پیر و پیر ٹریندی شہر جو دھائی اے
ہن اگ پانی دا میل
ہتھاں وچ و سنا اے

ڈاؤ: اگ-

کنیاں

اوبدی عنایت ہے
بتھ لوح قلم

اودھروں پٹ کے ایدھر لاؤندا

جیہڑا رائیں قصور نواباں

میلیوں راوی جھٹیا،

اوبدی عنایت ہے

اٹھیا عشق قدم

نچ زویں نوں سانجھ خدائی کردا

گاؤں کریندا وائیں

نت ترنہار

جیہڑا کھوٹ حساباں سندرھڑی سمندر سٹیا

چونک راج

کاپی کھول چاناں والی
تاکی ول جدوں آئیدائے
پڑھ پختے راج پتے کولوں
ترلا جدوں کرائیدائے
نشہ اوہ ادھے پوے وچ نہیں
جج سیکٹری جنرل کرنل
سیٹھ کروڑی بھونکے لیڈر
ہتھ ساڈے دی سینٹر تک بریکاں جس دم لاوندے نہیں
ستیں پیڑھی لگا رگڑا اوس گھڑی بھل جائیدائے

چڑی کبوتر گھگیاں نوں راہ ہوائی نہیں
مشیناں اون کر اندر ایہناں دے پائلٹ سوں تے سکدے نہیں
ایئرپورٹ وی لینڈ کر اون والے پٹھ نہ ہوئے کوئی
ایہہ اسمار ککھوں ہو لے کھمب کھلاری
چوگ بھال وچ سچ سبھائیں
گوچر اگوچر اک کری جاندے نہیں

اسمار: ہمار (میاں محمد بخش دا لفظ)۔

تُونبا چائی گاؤندے لنگھے نکولاس گائی لین ۱ دے
دُوروں کنیں پئے گجھ بول

لنو

اڀڑ پئے آں

آیا جنگلاں چوں سنھا سنہیہڑا

سورج ڈھلیا ناڑیں،

پکڑ اساڈی چوواں اُتے تھیندی گئی پکیری

ایہناں پانیاں نال چروکی ورتن بھاجی ہوئی،

ایہناں تُلے اساڈے ٹھیلے کاسنی امبراں تھلے،

سوڑیاں سُنج گلیاں چوں چکڑ اساں ننگ بُہارے

سنگ جو لنگھنے نیں،

گاؤن سادمرادے

اندروں بلاون سانوں

جیویں رُوح کھلوی دے وچوں سریر کمایا رَکے،

اساں دیہہ انوایا دُھندکا

1- نکولاس گائی لین: ویہویں صدی دے کیوبا دا شاعر۔

ڈھانڈی رات لئی
 اُتے کاتر چن دی کاتی کھرویاں چنڈیاں جوگی،
 اساں مگر چھاں نوں چلھناں وِچ وسایا،
 کماناں رُکھاں دیاں تے چلے چڑھیندے تانگھاں
 بیلو آن رَلے ہاں
 شہر ملے سانوں اگل وانڈھی
 جتھے محل محلے چھلیاں جنگلی مکھیر دیاں
 گلیاں سکے دریا نہیں
 وس پچھوں پہاڑ رَلے جو نہیں،
 کنیاں گھراں وچوں باریاں گھورن پیاں
 لوک اسانوں دیوے کھرتے ماکھی
 گل پھل پاوے سجرے
 ہلا بیلو آن رَلے ہاں،
 رات ویلے جدوں تارے
 اساڈیاں لمبواں دی نوکے جگسن
 دریاواں دیاں ڈاراں اُتے
 رنگ اساڈا لکسی

سگھو ملنگنی دی مت

گرو وڈا کہ چیلی چیدا؟
ٹیشن ریل کہ ٹھیلی ٹھیلا؟
محل حویلی میلی میلہ؟
پانی آو سوال ایہہ بالو بالڑیو
چان لگدا تکیئو ایہناں ماسٹراں

کرنی

میں نرم زوئیں
میں وتر میرا
بھوئیں بھانڈا
میں کلتے مرے
گلنیں چکر ہر خاک وی میں ہاں
میں بتا ہتی ہل پھل سیاڑے
مٹ مٹی
پتی پاڑ پوڑے
کر وٹوانی سٹی ڈھیلی
متھا ٹیکن جوگی رکھی بھوئیں پاک وی میں ہاں

○

لمکے آہلن مہجری دا
موڑ جوڑ کے تیلے کوٹھی گالی
اڈ گئے پچڑے
بوٹل مودھی
گرڈے پیا گھوہ خالی
لنگھدے کولوں سیر سپاٹا کردے آکھن
آ ویسی کل مالی
کپ گھتسی ٹہنی سکی
میوزیم وچ رکھیا جانا چاہیدا سی

○

بھجے حرف کتاب کنارے

جودے بیٹھ اچنبھا

ویکھن رڑھدا صرف صرافہ اشرافاں دا

آ کھن

اوڑک وِچ سمندر ڈھلنّے

مڑ آ ہلّسی

سنھ سگندھ پد سے ساون دی

لکھت عجوبہ گھلّسی اندر اساڈے

پڑ سے: مُراہکا، پینہ۔

ہوشمند سن قاضی مفتی مڈھوں ای

ہوشمند ہن ہوئے منصور:

”دو نمبر تئیں چاڑھو سولی

ادھ تہاڈا ادھ اساڈا

اپنے ادھ وچوں اپر تارو

تھلا سوارو

جیویں تہانوں وارے

سانوں اوہا انا جو پگ جائے سودا

اوہا الحق منظور“

○

پھکا پھکا گرو پائی آؤ
اوڑک ہوتی مٹھا
مٹھیوں لُون سلونا
ادھ پونا پل چھل جیویں
ہو ویندائے دن دونا
واء ہلونا جیویں دلاں داہل ہو اٹھدائے
پاسے رکھ دلیلاں

میں تُوں

بُوہیوں باہر
ول دیسی داکھ دی
ادھ پوہ سُنک پئی جھڑ دی اے
دو پتر جُو کھلے نیں ہریوں لال ہوئے
ایہا پل ہے انا الحق والا

اک لکھیارنوں مت

نکیاں ہوندیاں توں
میرا وکھرے اندر وِچ رہن کدیں نہیں ہويا
سُون پڑھن میرا جتھے ہونا
اوہا ای ہونا لانگھا ہوراں اندراں دا
ایس عمرے وی جس اندرے میں بہہ پیا پڑھناں
جیہڑا اتھے اوہلا کپڑے بدلن دا ہے میرا
اوسے وِچ ای آلائے آئے دانے دا
روز کوئی مائی کوئی بابا
”اوہو“ کر کھنگھ لنگھ کولوں دی جاندی جاندا اے
خیراں مائی کون دال آ لے چوں ڈھوندى
اک دن ہس پئی: ”کوئی نہیں
اساں وی ساری لانگھیاں وِچ لنگھائی اے
ورھے دی ساں میں نکى ماسی گچھڑ
لڈے ہانے پنڈ اساڈے ونڈ رولا جدوں آئے

لڈے ہانے: لڈھیانے۔

وڈھے گئے کوئی نس گئے لگدے
 ماسی میری سردار دی گھر والی ہونج گئی سنے میرے
 ہُن ماں ماسی، سردار پیو
 چونہ ورھیاں دی ہوئی تے ماسی فوجی کڈھ لیائے ایدھر
 میں وی ڈھا کے
 مگرے اوہ پیو روندا آیا اگلیاں دھک تچھا نہہ نوں کیتا
 پر دسو تسیں
 بندہ لانگھا ای نہیں چت چیتے دا
 وکھرے اندر دا بھس تے قبر بناوندائے پکی
 اُپر ناں لکھاوندائے
 ہڈ ماس مڑ کیر مکوڑوں لنگھدا
 فصلاں نوں آ لگدائے
 نہیں؟

ڈھا کے: ڈھا ک (وگھی) اُتے۔

کدیں اوہ حوصلہ سبھ دا آہی
ہر کم وِچ اگیرے
پڑھن پڑھاوَن رل کے
نویاں سا تھاں نوں سمجھاوَن:
جیون نواں سانوں اپنا وی کرنا پینا اے
نویں جیون لئی جے سیاست لڑنی اے،
اِج پُرانی بک شاپ تے مُدتاں چھوون ملی اے
نال بال نیں
وِنڈ کتاباں اوہناں نوں اوہلے کر آہندی اے مینوں
”وڈا ٹوریاے باہر پڑھن لئی ایس دمبر
ویاہ چھوٹی داے اگلے نومبر
دو ایہہ رہ گئے نیں
اجکل کیہ پئے پڑھدے او میں آونا ہے“
جاندی بوہے توں
مڑ اِکدم

آمینوں کن وچ کہندی اے
”پڑھیاتے ہے کتے لکھیا تھاڈا

چھی سو پر

ہے یقین تہانوں گئے مرہ سکدے نہیں؟“

ایہہ گل اوس کتابوں آئی ہے

ذکر فرید دا کیتائے جتھے

مُرید نظام الدین

قاضی اپنے محل وچ محفل سماع کرائی

وزیر امیر دیوان مشیر دربار دے سارے

ملک الشعراء شیخ علماء مشائخ

سپہ سالار، سوداگر مُلکو مُلک جیہناں دے سودے

سلسلیاں دے دست بیعت پیو دادے توں،

قوالی گرم ہوئی

حافظ رومی جامی

اک وچ رکتوں آ بیٹھا کوئی

میرا دھنگا رنگ پیلا سر مٹی

قوالی گرم ہوئی

اٹھ کھلوتا وجد کرن لئی

قاضی گھوریا ”بہو اوئے ادب نہیں تینوں کوئی؟“

بہہ گیا اوہ رنگ پیلوں لال تھیا
 قاضی پچھیا خادم نال کھلوتے نوں
 ”کون اے کہنے داخل کیناے“
 ”خارج کر آونے آں حکم جے ہووے تے“
 ”نہیں رہن دیوہن
 اوہ وی مناسب نہیں
 ظاہر ہوسی

بے اجازت ایتھے باہروں داخل وی کوئی ہو سکدا اے۔“
 وقت شعر مناسب ویکھ کے اٹھیا قاضی آپوں
 وجد دی پہل کرن لئی درجہ بدرجہ
 ”بہو اوئے قاضی“
 اوہ درویش اٹھ کڑکيا
 ”لے ادب دی لوئی“
 محفل سُن ہو گئی

پیت جیہی اک بہہ گئی جیاں دستاراں تے
 قوالی سہم گئی

لوکیں اٹھ کے ہولی ہولی ٹر گئے
 قاضی جتھے بیٹھا اوتھے ای بیٹھا رہ گیا
 ترے ورھے اوہنوں ہوئے نیں

بیٹھا اٹھیا ای نہیں
 چوتھا ورھا اج چڑھیائے
 اوہا میلا دھگلا رنگ پیلا مُر اندر وڑیائے
 ”اٹھ چھڑ گرسی ہن“
 قاضی نہیں اٹھیا جیویں سنی نہ ہووے
 ”بیٹھا رہو ڈھک گرسی
 اجے اندروں قضا نہیں نکلی تیرے“
 ٹر گیا خادماں نوں کوئی دے کنسوئی
 ”کون ہا“ پچھدائے قاضی
 ”اوہا حضور دھما کہ خود گش پرار دی محفل والا“
 ”اوئے جاؤ موڑ لیاؤ
 خدا داناں جے
 جان تساں کیوں دتا“
 خادم گئے بھجدے
 اوہ کوئی نہ ملیا
 ”کیہ کن وچ تہانوں آکھ گئے“
 ”آکھن والی نہیں سرکار اوہ“ وچ وچ ہسدے خادم بولے
 ”اوئے دسو ظالمو خبرے دوا ای ہووے میرے اٹھنے دی“
 ”کھیڈو دوالے حال

پاڑ دیوے جیہڑا جال ایہدے ججماناں دا“
جھکدے خادم بو لے
اٹھیا اچیتی قاضی دوڑ دا نکل گیا
پرت محل نہ آیا
صدیاں گذر گئیاں نیں

○

کندھ پر چھاواں چھائیں مائیں
متے ٹوہ سمندر دے

دریاواں دیاں پٹاں اُتے ہتھ پھیرے پیا
بیٹھ بھواوے گرسی پچھے میزدے
ہو اگیرے لیپ ٹوپ کدیں چھیڑے
بھونیں نیئیں داسائیں
ایکشن بہرتے آ گئے

○

کھوج نقش زمین چوں کون پیون
بُجھے بُجھے پیراں تنگیاں دے
سوئی

سنگ نویں جیہناں سارنے نیں
گھر ہو پانی
سکے دل دریا جیہناں تارنے نیں

حرف جُوے
جُو ہوئے ورقتے
ورقیوں تھئے کتاباں
ہنڈ ہنڈاء کے لائبریریاں
رڈی آن تُلے
واجاں جیہڑیاں بول بنے
دُہم دھمائے فلمیں
منگنیاں تے مُنڈے گویاں گا گانچ نچ بڈھے ہوئے
ایہو ویلا ہے
حرف رُ لے جُو اُٹھن کتاباں وچوں
بولاں اندر دڑ وٹ گئیاں واجاں آ
کھڑکاون گنڈیاں کناں دیاں

دینہہ اپنا بھیت جے دیوے تاں رات نوں دیندا اے
نت گواندا تینوں ہو رو ہو ریاں ہاں
لنگھ گئے جگ ہزاراں
دس ہُن ٹوہاں کیویں تینڈے پیر
جے آپنا آپ ہوواں؟
چڑھدا مویا ہاں
پٹھتے لد کے ڈاک جہان پھرانڈے نی
بے پتہ بے ناں لفافے خالی
اُجڑ گئیاں گھر ڈاکے میتھوں پوانڈے نی
چھوہ رات جے تھیواں رات
تے ویلا ہو رو جاوے